

35 NĀPADNIKŮ. JEDNA PRINCEZNA.
NOVĀ SELEKCE ZĀČINĀ.

DCERA
KIERA CASOVĀ

COOL
BOO

Dcera

Vyšlo také v tištěné verzi

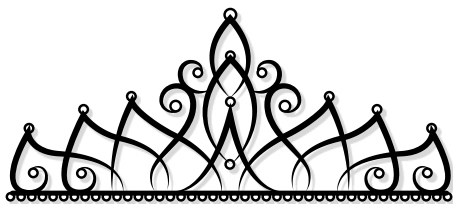
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiera Cassová
Dcera – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DCERA

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

Přeložila Jana Montorio Doležalová

*Jimovi a Jennie Cassovým.
Za mnoho věcí, ale obzvlášť za to, že zplodili Callawaye.*

KAPITOLA 1

Dech na sedm minut zadržet nedokážu. To ani na jednu. Kdy-
si jsem zkusila uběhnout za sedm minut kilometr a půl, jelikož
mi někdo řekl, že sportovci to zvládnou i za čtyři, ale napros-
to jsem pohořela, když mě asi v polovině odrovnalo píchání
v boku.

Každopádně něco jsem za sedm minut dokázala a leckoho
by to ohromilo: Stala jsem se královnou.

O pouhých sedm minut jsem při narození předběhla svého
bratra Ahrena, čímž jsem získala trůn, který měl být původně
jeho. Ještě v předchozí generaci by na tom nezáleželo a Ahren
by byl právoplatný dědic jenom proto, že je muž.

Bohužel máma s tátou nepřipustili, aby se jejich prvorozeně-
ti odňal titul jen kvůli nešťastnému, ač poměrně rozkošnému
páru ňader. Proto změnili zákon, což lid jedině přivítal, a mně
začal dennodenní trénink na příští vládkyni Illey.

Rodičům ovšem nedošlo, že jejich snaha o spravedlnost v mém
životě byla podle mě poněkud *nespravedlivá*.

Ne že bych si stěžovala, vždyť mi bylo jasné, jaké mám štěstí, ale byly dny, někdy i měsíce, kdy to na mě všechno padlo a na jednoho člověka bylo té tíhy opravdu přespříliš.

Zalistovala jsem v novinách a narazila na článek o dalších nepokojích v zemi, tentokrát v Zuni. Když se můj otec stal před dvaceti lety králem, nejprve nechal zrušit kasty. Trvalo celý můj život, než se od starého systému pozvolna úplně upustilo. Vždycky mi přišlo šílené, že lidi podle těchto omezujících a zároveň náhodných nálepek kdysi skutečně žili. Máma byla Pátá, kdežto táta byl První. Nechápala jsem to, vždyť na pohled mezi nimi nebyl jediný rozdíl. Podle čeho bych měla poznat, jestli vedle mě jde Šestý nebo Třetí? A proč by na tom mělo vůbec záležet?

V době, kdy otec vyhlásil, že se kasty ruší, lidé v celé zemi byli nadšení. Táta předpokládal, že během jedné generace se provedené změny ujmou a dnes už bude všechno klapat jako po drátkách.

Jenže to se nestalo a poslední rozbroje v Zuni byly jen další známkou neklidu v řadě.

„Káva, Vaše Výsosti,“ oznámila Neena, přičemž na stůl přede mnou položila šálek.

„Děkuju. Talíře už můžeš odnést.“

Zběžně jsem si očima projela článek. Tentokrát šlo o jakousi restauraci, kterou spálili na popel, protože majitel odmítl povýšit číšníka na kuchaře, přestože mu to prý slíbil. Číšník tvrdil, že povýšení nedostal kvůli své rodinné minulosti.

Při pohledu na ohořelé trosky jsem opravdu nevěděla, na čí stranu bych se měla postavit. Majitel má přece právo povýšit či propustit, koho chce, a na číšníka by se zase nemělo pohlížet jako na něco, co už technicky neexistuje.

Odložila jsem noviny stranou a vzala do rukou šálek kávy.

Tátu to muselo rozladit a bylo mi jasné, že už hloubá nad tím, jak to dát do pořádku. Jenže i kdybychom dokázali napravit škodu, všechny projevy diskriminace založené na bývalých kastách jsme zarazit nemohli. Daly se vysledovat jen těžko a docházelo k nim příliš často.

Vrátila jsem prázdný šálek na stůl a přešla jsem k šatně. Den právě začínal.

„Neeno!“ zavolala jsem. „Kde jsou ty šaty ve švestkové barvě? Ty se stuhou v pase.“

Přiběhla mi na pomoc a soustředěně přivřela oči.

V paláci byla poměrně nová. Začala pro mě pracovat teprve před půl rokem, když moje předchozí komorná na dva týdny onemocněla. A jelikož byla mnohem příjemnější a navíc dokonale rozuměla mým potřebám, nechala jsem si ji. Taky jsem obdivovala její cit pro módu.

Teď zírala do rozlehlého prostoru. „Asi bychom to tu měly přeorganizovat.“

„To klidně můžeš, jestli najdeš čas. Já se do takových projektů nehrnu.“

„Jistě, protože na hledání oblečení máte mě,“ rýpla si.

„Přesně tak!“

Pochopila, že to myslím z legrace, a se smíchem se dala do pátrání mezi sukněmi a kalhotami.

„Dnes jsi hezky učesaná,“ pochválila jsem ji.

„Děkuju.“ Třebaže nosila čepce jako všechny komorné, stále si dokázala se svými vlasy vyhrát. Někdy jí obličej lemovalo pár černých kudrlinek, jindy si všechny prameny zapletla dozadu. Tentokrát měla kolem hlavy obtočené silné copy, které se ztrácely se zbytkem vlasů pod čepcem. Líbilo se mi, že dokáže svůj stejnokroj zkrášlit a odlišit od ostatních.

„Aha! Tady jsou.“ Vytáhla šaty dlouhé po kolena a rozhodila si je po tmavé paži.

„Výborně! A našla bys mi k nim i sáčko? To šedé s tříčtvrtečními rukávy.“

S kamenným výrazem na mě zůstala hledět. „Rozhodně to tu musím přeorganizovat.“

Zahihňala jsem se. „Ty hledáš, já oblékám.“

Převlečená a učesaná jsem byla připravená na další den jakožto budoucí tvář monarchie. V šatech a sáčku jsem působila stále jemně žensky, zároveň ale dost silně na to, aby mě okolí bralo vážně. Dosáhnout takového souladu nebylo jednoduché, nicméně jsem se o něj snažila každý den.

Podívala jsem se do zrcadla a promluvila ke svému odrazu.

„Jsi Eadlyn Schreaveová, příští vladařka téhle země a úplně první žena na trůně. Nikdo...“ pronesla jsem, „... nemá takovou moc jako ty.“

Táta už byl u sebe v pracovně a se staženým obočím četl onu novinu. Kromě očí jsem se mu ničím nepodobala. To ale ani mámě.

S tmavými vlasy, oválným obličejem a pletí, která zůstávala po celý rok lehce snědá, jsem nejvíc připomínala svou babičku. Na chodbě ve třetím patře visel její portrét z korunovace. Jako malá jsem si ho často prohlížela ve snaze odhadnout, jak budu vypadat, až dospěju. Babička na obraze byla asi tak ve stejném věku jako já teď, a třebaže jsme nebyly úplně stejné, občas jsem si připadala jako její odraz.

Přešla jsem na protější konec místnosti a políbila tátu na tvář. „Dobré ráno.“

„Dobré. Četla jsi noviny?“ zeptal se.

„Četla. Tentokrát aspoň nikdo neumřel.“

„Ještěže tak.“ Nejhorší zprávy byly o lidech, kteří umírali na ulici nebo se pohřešovali. Svíralo se mi srdce, když jsem četla o mužích, které někdo zmlátil jen proto, že se s rodinou přestěhovali do hezčí čtvrti, nebo o ženách napadených za to, že se pokusily najít si zaměstnání, jež by pro ně v minulosti bylo tabu.

Pachatele těchto zločinů a jejich motiv jsme někdy vypátrali okamžitě, ale velmi často jsme naráželi na hanebné osočování a plané pomluvy. Bezmocně sledovat všechen ten chaos mě vyčerpávalo a pro tátu to bylo nepochybně ještě těžší.

„Já to nechápu.“ Sundal si brýle na čtení a promnul si oči. „Sami o kasty nestáli, tak jsme jim je zrušili, a to hezky pomalu, aby si mohli zvyknout. A oni teď podpalují budovy.“

„Nedá se tomu nějak předejít? Nemůžeme vytvořit výbor zabývající se jen stížnostmi?“ Podívala jsem se znovu na fotku u článku. V jejím rohu byl vidět syn majitele restaurace, jak pláče nad ztrátou rodinného podniku. V hloubi duše jsem tušila, že stížnosti by přicházely rychleji, než by se na ně stíhalo odpovědět, zároveň jsem ale věděla, že táta nesnesl nicnedělání.

Pohlédl na mě. „To bys udělala ty?“

Usmála jsem se. „Ne, já bych požádala o radu svého otce.“

Povzdychl si. „Na to se nemůžeš spoléhat navzdýcky, Eadlyn. Musíš být silná a rozhodná. Jak bys řešila tenhle konkrétní případ?“

Zauvažovala jsem. „Podle mě to vyřešit nejde. To, že číšníkoví upřeli povýšení kvůli minulým kastám, se nedá nijak dokázat. Můžeme jediné vypátrat, kdo založil požár. Ta rodina přišla o své živobytí a za to musí někdo nést odpovědnost. Spravedlnosti se zhárstvím nedomůžeš.“

Táta zavrtěl nad novinami hlavou. „Asi máš pravdu. Rád bych jim pomohl. Kromě toho ale musíme přijít na způsob, jak zabránit tomu, aby se něco podobného opakovalo. Dochází k tomu stále častěji, Eadlyn, a to je děsivé.“

Hodil noviny do koše, pak vstal a přešel k oknu. I na jeho postoji bylo poznat, jak je celý napnutý. Role, již zastával, mu přinášela mnoho radosti třeba při návštěvách škol, které se snažil neúnavně zlepšit, nebo při pohledu na prosperující obyvatelstvo poválečné éry, již započal. Jenže takových okamžiků stále ubývalo. Poslední dobou si dělal velké starosti o stav země a úsměvy před kamerami pouze předstíral. Snad v naději, že se jeho očividný klid přenese na všechny ostatní. S těžkým břemenem mu hodně pomáhala máma, ale osud země spočíval jen na jeho ramenou. A jednou měl spočívat na mých.

Podle toho, jak zoufale se to zatím vyvíjelo, jsem se obávala, že předčasně zešedivím.

„Poznamenej si, Eadlyn, že musím napsat guvernérovi Harpenovi v Zuni. A upřesni, že jde o Joshuu Harpena, a ne o jeho otce. Pořád zapomínám, že v posledních volbách vyhrál on.“

Všechno jsem to zapsala elegantním psacím písmem, protože jsem věděla, že tátou potěší, až ho později uvidí. Ohledně krasopisu mi dával pořádné kapky.

Sama pro sebe jsem se potichu zahihňala, ale smích mě přešel, sotva jsem se otočila zase na tátou. Mnul si čelo a zoufale se snažil vymyslet, co se všemi těmi problémy.

„Tati?“

Obrátil se na mě a instinktivně se narovnal, jako by musel vypadat silný dokonce i přede mnou.

„Proč si myslíš, že se to děje? Vždycky to takové přece nebylo.“

Nadzvedl obočí. „To rozhodně ne,“ uznal tiše, skoro jako by to říkal sám sobě. „Zpočátku to vypadalo, že jsou lidi rádi. Slavili pokaždé, když jsme zrušili další kastu. Takhle je to teprve pár let. Jde to z kopce od doby, kdy se oficiálně smazaly všechny rozdíly.“ Zahleděl se ven z okna. „Kdo vyrostl v kastách, ví, že dnes je to mnohem lepší. Pracovat a ženit se je o moc snazší. Rodinné příjmy nezaručuje jen jediný pracovní obor. Větší výběr existuje, i pokud jde o vzdělání. Ovšem kdo vyrůstá bez kast, a přesto není spokojený... Podle mě asi nemá co na práci.“ Podíval se na mě a pokrčil rameny. „Potřebuju čas,“ zamumlal. „Potřebuju to všechno nějak zastavit, opravit a pak spustit znovu.“

Všimla jsem si hluboké vrásky mezi jeho obočím. „To asi nebude možné, tati.“

Uchechl se. „V minulosti jsme to už přece udělali. Vzpomínám si...“

Výraz v jeho očích se změnil. Chvilí na mě hleděl, jako by se mě beze slov na něco ptal.

„Tati?“

„Ano?“

„Jsi v pořádku?“

Několikrát zamrkal. „Ano, drahá, v naprostém. Proč se nepustíš do těch škrťů v rozpočtu? Odpoledne si projdeme tvoje návrhy. Teď si musím promluvit s tvou matkou.“

„Jistě.“ Jelikož mi matematika zrovna moc nešla, na jakémkoli návrhu na škrty v rozpočtu či na finanční plán jsem musela makat dvakrát déle než otec. V žádném případě jsem si ale nehodlala vzít na pomoc některého z jeho rádců, aby mi stál s kalkulačkou za zády a opravoval chyby. Třebaže jsem leckdy musela zůstat vzhůru celou noc, vždycky jsem odevzdala pečlivě odvedenou práci.

Ahren byl na matematiku samozřejmě přirozený talent, jenže on na schůzích o rozpočtu, o přerozdělování pozemků a zdravotní péči sedět nemusel. Beztrestně se z nich vykroutil už po sedmi pitomých minutách.

Než táta zmizel z místnosti, poplácal mě po rameni. Ještě dlouho potom jsem se na čísla před sebou nedokázala soustředit. Pořád jsem měla před očima ten zvláštní výraz v jeho obličeji a něco mi říkalo, že souvisí se mnou.

KAPITOLA 2

Po několika hodinách práce na rozpočtovém plánu jsem uznala, že si zasloužím přestávku, a šla jsem do své komnaty za Neenou, od které jsem si chtěla nechat namasírovat ruce. Podobný luxus jsem si dopřávala velmi ráda. Šaty šité na míru, exotické zákusky každý čtvrtek a nekonečné zásoby krásných věcí patřily mezi výhody mého postavení a na své práci jsem je měla rozhodně nejradši.

Z oken mé komnaty byl výhled do zahrad. S plynoucím dnem se světlo v ní zbarvilo do hřejivé medové a stěny ozařovalo až k vysokým stropům. Vnímala jsem jen teplo a Neeniny šikovné prsty.

„Tvářil se prostě divně. Jako by byl na chvíli myslí někde jinde,“ pokoušela jsem se jí popsat tátův podivný odchod, což se mi zrovna moc nedařilo. Ani jsem nevěděla, jestli mámu nakonec našel, nebo ne, protože do pracovny už se poté nevrátil.

„Myslíte, že by mohl být nemocný? Poslední dobou vypadá

opravdu unaveně.“ Neena při řeči pokračovala v kouzlení rukama.

„Opravdu?“ podivila jsem se. V jeho výrazu ale nebyla únava. „To bude nejspíš jen stres. Žádný div, má toho příliš moc na rozhodování.“

„A jednoho dne to bude na vás,“ poznamenala tónem, v němž se mísila upřímná obava se škádlením.

„Což znamená, že mi budeš muset masírovat ruce dvakrát tolik.“

„No, nevím,“ pronesla. „Myslím, že za pár let bych mohla dělat už něco jiného.“

Zašklebila jsem se na ni. „Co jiného? Nejlepší zaměstnání je v paláci.“

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře a Neena mi nestačila odpovédět.

Vstala jsem, znovu jsem si oblékla sáčko, abych vypadala úředněji, a kývla jsem na ni, ať uvede hosty.

Do dveří vstoupila nejdřív usměvavá máma a táta v jejích patách vypadal taky spokojeně. Neuniklo mi, že takhle to bylo vždycky. Při státnických událostech a důležitých večerech stála máma obvykle vedle něj nebo za ním, ale když někam vystupovali jen jako manželé a nikoli jako královský pár, táta všude následoval ji.

„Ahoj mami.“ Vyšla jsem jí vstříc a objala ji.

S úsměvem mi zastrčila vlasy za ucho. „Sluší ti to.“

Pyšně jsem před ní ustoupila a dlaněmi jsem si uhladila šaty. „Ty náramky tomu dodávají šmrnc, nemyslíš?“

Zahihňala se. „Vynikající smysl pro detail.“ Máma mi už párkrát dovolila, abych pro ni vybrala šperk nebo třeba boty, ale to bylo opravdu spíš vzácné. Pro ni móda nepředstavovala

velkou zábavu a na doplňky moc nedala. Je pravda, že to ani nepotřebovala. Líbilo se mi, že byla taková klasická.

Otočila se na Neenu a dotkla se jejího ramene. „Můžete jít,“ pověděla jí tiše.

Neena se okamžitě uklonila a nechala nás samotné.

„Děje se něco?“ vyzvídala jsem.

„Nic, zlatíčko. Jen s tebou chceme mluvit o samotě.“ Táta nám rukou naznačil, abychom se všichni posadili ke stolu.

„Rádi bychom si s tebou promluvili o jisté příležitosti.“

„Příležitosti? Někam pojedeme?“ Zbožňovala jsem cestování. „Prosím, řekněte mi, že vyrazíme k moři. Jen nás šest.“

„To zrovna ne. My nikam nepojedeme, to spíš někdo přijede k nám,“ vysvětlila máma.

„Aha. Budeme mít společnost? Kdo přijede?“

Podívali se jeden na druhého a máma pokračovala: „To ještě není úplně jisté. Víš, lidé v téhle zemi jsou teď neklidní a nespokojení a my nevíme, jak to napětí zmírnit.“

Povzdychla jsem si. „To vím.“

„Snažíme se přijít na způsob, jak jim zvednout náladu,“ dodal táta.

Zbystrčila jsem. Zvedání nálady obvykle zahrnovalo nějakou slavnost. A mě slavnosti děsně bavily.

„A co vás napadlo?“ V duchu jsem si už začala navrhopat nové šaty, ale rychle jsem tu myšlenku zaplašila. Tím se teď zaobírat nemůžu.

„No...“ Táta poněkud zvažněl. „Veřejnost reaguje nejlépe na dobré zprávy týkající se naší rodiny. Když jsme se s tvou matkou vzali, v zemi zavládl klid, jaký tu dlouho předtím nebyl. A vzpomínáš, jak lidé oslavovali v ulicích, když se dozvěděli, že Osten je na cestě?“

Usmála jsem se. Bylo mi osm, když přišel na svět, a nikdy nezapomenu, jak byli z toho oznámení všichni nadšení. Tehdy jsem ze své komnaty slyšela hudbu venku až do úsvitu.

„Vzpomínám, bylo to úžasné.“

„To opravdu bylo. Nyní lidé upírají pozornost k tobě. Zanedlouho budeš jejich královna.“ Táta se na okamžik odmlčel. „Napadlo nás, že bys možná ráda udělala něco veřejného, něco, co by lidi nadchlo a co by zároveň bylo přínosné i pro tebe.“

Podezřívavě jsem přivřela oči. Kam tím míří? „Poslouchám.“

Máma si odkašlala. „V minulosti se princezny často provdávaly za prince z jiných zemí, aby se tak upevnily naše mezinárodní vztahy.“

„Slyšela jsem správně, že jsi použila minulý čas, že ano?“

Máma se zasmála, ale mě to moc nepobavilo. „Ano.“

„Dobře, protože princ Nathaniel vypadá jako zombie, princ Hector tančí jako zombie, a pokud se princ z Německé federace do vánočního večírku nenaučí základy osobní hygieny, neměl by patřit mezi pozvané.“

Máma si ze zoufalosti začala mnout spánek. „Eadlyn, ty jsi odjakživa hrozně vybírává.“

Táta pokrčil rameny. „To se možná hodí,“ řekl, čímž si od mámy vysloužil ostrý pohled.

Zamračila jsem se. „O čem to proboha mluvíte?“

„Víš přece, jak jsme se tvoje matka a já seznámili,“ nadhodil táta.

Zakoulela jsem očima. „To ví každý. Prožili jste hotovou pohádku.“

Při těch slovech jim zněžněly oči a na tváři se jim objevil úsměv. Jejich těla se k sobě mírně přiblížila a táta se při pohledu na mámu kouzl do spodního rtu.

„Promiňte, je tu s vámi vaše prvorozená, když dovolíte!“

Máma zrudla, táta si odkašlal a pokračoval: „Nám to v Selekcii vyšlo, a přestože mí rodiče měli své problémy, vyšla vlastně i jim. Takže... doufali jsme...“ Najednou jako by se vyhybal mým očím.

Jejich narážky mi docházely hodně pomalu. Věděla jsem, co je Selekcce, ale nikdy, ani jedinkrát nepadlo slovo o tom, že by mohla potkat někoho z nás, natož mě.

„Ne.“

Máma zvedla ruce jako na obranu. „Jen si poslechni...“

„Selekcce?“ vypěnila jsem. „Vy jste zešíleli!“

„Eadlyn, uklidni se.“

Pohlédla jsem na ni. „Slíbila jsi mi – *slíbili jste mi* – že mě nikdy nebudete nutit, abych si vzala někoho jen kvůli spojelectví. V čem je tohle jiné?“

„Vyslechni nás,“ naléhala na mě.

„Ne!“ vykřikla jsem. „To nikdy.“

„Nerozčiluj se, zlatíčko.“

„Nemluv na mě takhle. Nejsem malé děčko!“

Máma si povzdychla. „Ale chováš se tak.“

„Zničíte mi život!“ Zabořila jsem si prsty do vlasů a několikrát se zhluboka nadechla v naději, že mi to pomůže přemýšlet. Tohle nemůže být pravda. Tohle se netýká mě.

„Je to velká příležitost,“ trval na svém táta.

„Chcete mě předhodit naprosto cizímu člověku!“

„Já ti říkala, že bude paličatá,“ zamumlala máma k tátovi.

„Po kom to asi má?“ ucedil k ní s úsměvem.

„Nedělejte, jako bych tu nebyla!“

„Nezlob se,“ řekl táta. „Chceme jenom, abys to vzala v úvahu.“

„A co Ahren? Nemůže to udělat on?“

„Ahren není budoucí panovník. Kromě toho má Camille.“

Princezna Camille byla dědička francouzského trůnu a před pár lety se jí podařilo promrkat si cestu až do Ahrenova srdce.

„Tak jim vystrojte svatbu!“ žadonila jsem.

„Z Camille bude královna, až přijde její čas, a stejně jako ty, i ona bude muset požádat svého partnera o ruku. Kdyby to bylo na Ahrenovi, tak bychom o tom uvažovali, jenže na něm to nezávisí.“

„A co Kaden? Nemůže to udělat on?“

Máma se zasmála bez špetky pobavení. „Vždyť je mu čtrnáct! Tak dlouho čekat nemůžeme. Lidé se potřebují pro něco nadchnout hned teď.“ Upřela na mě oči a přivřela je. „A upřímně řečeno, není už čas, aby sis našla někoho, kdo by vládl po tvém boku?“

Táta přikývl. „Pravda. Tohle břemeno nemůžeš nést sama.“

„Jenže já se nechci vdávat,“ zaúpěla jsem. „Nenuťte mě do toho, prosím vás. Je mi teprve osmnáct.“

„Což mně bylo také, když jsem se vdala za tvého otce,“ poznamenala máma.

„Nejsem připravená,“ přemlouvala jsem je. „Nechci manžela. Prosím, tohle mi nedělejte.“

Máma se natáhla přes stůl a zakryla mi hřbet ruky svou dlaní. „Nikdo ti nic nedělá. Zato ty bys mohla udělat něco pro svůj lid. Potěšila bys ho.“

„Chceš říct svým falešným úsměvem, když bych přitom radši brečela?“

Na okamžik se zamračila a podotkla: „To je odjakživa součást tvojí práce.“

Zůstala jsem na ni hledět a v tichosti jsem čekala na nějakou lepší odpověď.

„Eadlyn, proč si nenecháš čas na rozmyšlenou?“ navrhl táta klidným hlasem. „Vím, že tě žádáme o hodně.“

„Takže mám na výběr?“

Táta se zhluboka nadechl a zauvažoval. „No, drahoušku, ve skutečnosti jich máš na výběr třicet pět.“

Vyskočila jsem z židle a ukázala ke dveřím.

„A ven!“ rozkázala jsem. „Okamžitě! Ven!“

Bez dalšího slova opustili mou komnatu.

Copak nevědí, kdo jsem? Na jakou roli mě celý život připravovali? Já jsem Eadlyn Schreaveová. Nikdo nemá takovou moc jako já.

Takže pokud si myslí, že se vzdám bez boje, tak se šeredně mýlí.

KAPITOLA 3

Rozhodla jsem se, že se navečeřím u sebe v komnatě. Neměla jsem chuť vidět kohokoli z rodiny. Zlobila jsem se úplně na všechny. Na rodiče za jejich štěstí, na Ahrena, že si před osmnácti lety nepospíšil, a na Kadena a Ostena za to, že jsou tak mladí.

Neena mě obešla, a zatímco mi nalévala šálek, nadnesla: „Myslíte si, že se tomu dokážete vyhnout, slečno?“

„Ještě pořád se snažím přijít na to jak.“

„Co kdybyste řekla, že už jste do někoho zamilovaná?“

Zavrtěla jsem hlavou a rýpla vidličkou do jídla. „Tři nejpravděpodobnější nápadníky jsem před nimi shodila.“

Doprostřed stolu položila talířek s čokoládkami, jelikož správně uhádla, že ty mi přijdou k chuti asi víc než losos obložený kaviárem.

„A co třeba do nějakého strážce? Komorným a služkám se to stává často,“ navrhla s chichotáním.

Ušklíbla jsem se. „Pro ty jsou strážci akorát, já až tak zoufalá nejsem.“

Její chichotání ustalo.

Došlo mi, že jsem ji urazila, ale byla to pravda. Já bych nemohla klesnout k tomu, abych se zamilovala do někoho starého, natož do některého ze strážců. Jen myšlenka na to byla ztráta času. Potřebovala jsem se z té situace nějak vymotat.

„Nemyslím to zle, Neeno. Jde o to, že lidi ode mě očekávají jistou úroveň.“

„Samozřejmě.“

„Pro dnešek stačí, můžeš jít. Jídelní vozík nechám po jídle na chodbě.“

Přikývla a beze slova odešla.

Než jsem vzdala jakékoli další sousto, zhltna jsem čokoládky a převlékla se do noční košile. S mámou a tátou jsem momentálně mluvit nemohla a Neena mi nerozuměla. Potřebovala jsem to probrat s jediným člověkem, který se mohl vžít do mé situace a jenž mi občas připadal jako moje spřízněná duše. Potřebovala jsem Ahrena.

„Neruším?“ zeptala jsem se mezi pootvřenými dveřmi.

Ahren seděl u psacího stolu a něco sepisoval. Blondaté vlasy měl ke konci dne už rozčuchané, ale jeho oči nevypadaly ani zdaleka unavené. Až děsivě se podobal tátovi, jak jsem ho znala z fotek, na kterých byl mladý. Ahren se od večere ještě nepřevlékl, jen si sundal sako a kravatu, aby mu bylo pohodlněji.

„Neumíš klepat, proboha?“

„Já vím, já vím, ale tohle je naléhavé.“

„Tak si sežeň strážce,“ ucedil a vrátil se ke svým papírům.

„To už mi někdo navrhoval,“ zamumlala jsem si pro sebe.
„Mluvím vážně, Ahrene. Musíš mi pomoci.“

Ahren se na mě ohlédl přes rameno a bylo poznat, že to vzdává. Jednou nohou nedbale postrčil židli, která stála kousek od něj.

„Vstup do mojí kanceláře.“

S povzdychem jsem se posadila. „Co píšeš?“

Honem na rozepsaný papír naskládal hromádku dalších.
„Dopis pro Camille.“

„Můžeš jí přece jednoduše zatelefonovat.“

Zazubil se. „To taky udělám. Potom jí ale pošlu tohle.“

„To je na hlavu. Netvrď mi, že toho máte na povídání tolik, že si musíte telefonovat a ještě k tomu psát.“

Naklonil hlavu na stranu. „Pro tvou informaci, tyhle dvě věci slouží každá k něčemu jinému. Telefonáty jsou k tomu, abychom si řekli, co je nového a jaký byl den, kdežto v dopisech můžeš napsat to, co obvykle nahlas neřekneš.“

„Vážně?“ Natáhla jsem se pro papíry, ale než jsem se k nim stihla jen přiblížit, Ahren mě popadl za zápěstí.

„Uškrtím tě,“ pohrozil mi.

„Fajn,“ odsekla jsem. „Tak se z tebe aspoň stane dědic, Selekce bude na tobě a se svou milovanou Camille se můžeš rovnou rozloučit.“

Ahren nakrabil čelo. „Cože?“

Otráveně jsem se svezla na židli. „Lidi potřebují zvednout morálku a naši se rozhodli, že v zájmu Illey...“ Uchechtla jsem se. „... si mám projít Selekcí.“

Čekala jsem, že se upřímně zhrozí nebo mi možná soucitně položí ruku na rameno, jenže Ahren zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál.

„Ahrene!“

Nepřestával kvílet, zlomil se v pase a plácal se do kolen.

„Zmačkáš si oblek,“ varovala jsem ho, což ho akorát víc rozesmálo. „Panebože, přestaň! Co mám podle tebe dělat?“

„Jak to mám vědět? Nechápu, jak si naši můžou myslet, že by to mohlo vyjít,“ dodal stále s úsměvem.

„Co tím chceš říct?“

Pokrčil rameny. „Nevím, tak nějak jsem si myslel, že pokud se vůbec někdy vdáš, tak hodně pozdě. Podle mě to tak viděl každý.“

„A co chceš říct *tímhle*?“

Vzal mě za ruku a konečně mi věnoval onen hřejivý dotek, v který jsem doufala. „Ale no tak, Eady. Odjakživa jsi nezávislá. Je v tobě skutečná královna. Líbí se ti rozhodovat a jednat podle svého. Nevěřil jsem, že by sis někoho našla předtím, než budeš nějakou dobu panovat.“

„Ne že bych tedy měla na vybranou,“ zamumlala jsem, přičemž jsem sklonila hlavu, ale oči jsem nechala upřené na svého bratra.

Našpulil rty. „Chudinko princezničko, ty nechceš vládnout světu?“

Plácla jsem ho po ruce. „Sedm minut. Měl jsi to být ty. Mnohem radši bych posedávala sama a něco si smolila, než abych musela věčně procházet to stupidní papírování. A k tomu tenhle nesmysl s pitomou Selekcí! Copak nechápeš, jak je to všechno příšerné?“

„Jak tě do toho vlastně uvázali? Myslel jsem, že je s tím už konec.“

Protočila jsem panenky. „Nejhorší na tom je, že to se mnou nemá nic společného. Veřejnost teď není zrovna spokojená a táta ji chce něčím rozptýlit.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Je to čím dál horší, Ahrene. Lidi si navzájem ničí domovy a podniky. Už

jsou i mrtví. Táta neví přesně, kdo je na vině, ale podle něj by to mohli být mladí v našem věku, generace, která už vyrostla bez kast.“

Ahren se zašklebil. „To nedává smysl. Jak by mohli být nespokojení, když vyrostli bez všech těch omezení?“

Na okamžik jsem se zamyslela. Jak bych mohla vysvětlit něco, co se dá pouze odhadovat? „No, já jsem vyrostla s tím, že jednou budu královna. Bylo to dané. Neměla jsem na výběr. Ty jsi vyrostl s vědomím, že máš různé možnosti. Mohl bys vstoupit do armády, mohl by z tebe být velvyslanec, mohl bys toho dělat spoustu. Co kdyby to tak ale nebylo? Co kdybys neměl všechny příležitosti, které jsi očekával?“

„Ehm,“ zarazil se. „Chceš říct, že jim někdo upírá zaměstnání?“

„Zaměstnání, vzdělání, peníze. Slyšela jsem, že někteří nedovolují svým dětem, aby se oženily nebo vdaly, a to jen kvůli starým kastám. Neprobíhá to zrovna tak, jak si táta myslel, a téměř se to nedá ani kontrolovat. Jak můžeme lidi donutit, aby byli spravedliví?“

„A na to se teď táta snaží přijít?“ zeptal se skepticky.

„Ano a já jsem takový zastírací manévr, který by měl upoutat jejich pozornost, než táta něco vymyslí.“

Ahren se uchechtl. „Tak tomuhle rozumím víc, než kdyby z tebe zničehonic byla romantická duše.“

Zvedla jsem pyšně bradu. „Nech toho, Ahrene. Tak mě manželství nezajímá, co na tom záleží? Jiné ženy můžou zůstat svobodné.“

„Jenže od jiných žen se neočekává, že porodí dědice trůnu.“

Znovu jsem ho plácla. „Pomoz mi! Co budu dělat?“

Očima vyhledal ty moje a stejně jako já jsem v něm mohla

číst jako v knize, tak i on poznal, že jsem doopravdy vyděšená. Ne podrážděná nebo našťvaná. Ani pobouřená nebo znechucená.

Byla jsem vystrašená.

Jedna věc byla vládnout a nést tíhu milionů lidí na svých bedrech. To byla moje práce, můj úkol. Odškrtnout provedená zlepšení ze seznamu, pověřovat zástupce. Jenže tohle bylo něco mnohem osobnějšího. Další kousek mého života, který měl patřit jenom mně, ale nepatřil.

Ahrenovi se z tváře vytratil pobavený úsměv. Přiblížil se ke mně i se svou židlí. „Jestli jim jde o to, aby se lidi zatím rozptýlili, mohla bys jim navrhnout nějaká další... řešení. Vyhlídka na svatbu není jediná možnost. Pokud ale máma s tátou došli k tomuhle závěru, pravděpodobně už všechny jiné návrhy vyčerpali.“

Skrýla jsem si hlavu do dlaní. Nechtěla jsem mu přiznat, že jsem se to pokusila hodit na něj, a dokonce i na Kadenu. Došlo mi, že má pravdu a že Selekcje je pro rodiče poslední nadějí.

„Jde o to, Eady, že ty budeš první žena, která získá trůn naprosto po právu. Lidi toho od tebe hodně očekávají.“

„A podle tebe to nevím?“

„Ale,“ pokračoval, „to ti dává taky velkou moc při smlouvání.“

Zvedla jsem k němu malinko hlavu. „Jak to myslíš?“

„Jestli to od tebe vážně potřebují, tak zkus vyjednávat.“

Posadila jsem se zpříma a z toho, jak jsem se snažila přijít na to, co bych po nich mohla chtít na oplátku, mi úplně vířilo v hlavě. Nakonec bych to mohla mít i celkem rychle z krku a vůbec by to nemuselo skončit žádostí o ruku.

Žádná žádost o ruku!

Když budu mluvit dost rychle, možná se mi tátu podaří přesvědčit, aby mi kývl prakticky na cokoli, pokud mu slíbím, že do Selekce půjdu.

„Vyjednávat!“ zašeptala jsem vzrušeně.

„Přesně tak.“

Vstala jsem, popadla Ahrena za obě uši a vlepila jsem mu pusku přímo doprostřed čela. „Jsi můj hrdina!“

Usmál se. „K vašim službám, má královno.“

Zahihňala jsem se a dloubla jsem do něj. „Díky, Ahrene.“

„Dej se do práce.“ Mávl směrem ke dveřím, jako že musím přece utíkat a vymyslet nějaký plán, ale já jsem spíš pojala podezření, že se hlavně nemůže dočkat, až se vrátí ke svému dopisu.

Vyběhla jsem z jeho komnaty a spěchala do své, abych honem sehnala kus papíru. Musela jsem si to celé promyslet.

Jak jsem zahrnula za roh, do kohosi jsem vrazila, a to tak prudce, že jsem pozadu spadla na koberec.

„Au!“ postěžovala jsem si, když jsem zvedla oči a uviděla Kile Woodworka, syna paní Marlee.

Kile a ostatní Woodworkovi bydleli na stejném podlaží jako naše rodina, což byla neobyčejná pocta. Nebo spíš otrava. Záleželo na tom, komu se Woodworkovi líbili a komu ne.

„Jsi normální?“ vyštěkla jsem na něj.

„Já jsem neutíkal,“ namítl, zatímco sbíral knihy, které mu popadaly. „To ty ses měla dívat, kam se ženeš.“

„Džentlmen by měl teď dámě nabídnout ruku,“ připomněla jsem mu.

Kile na mě upřel oči a přitom mu do nich spadly vlasy. Nutně potřeboval ostříhat i oholit a na sobě měl moc velkou košili. Nevěděla jsem, za koho se mám stydět víc – jestli za něj

a za jeho neupravený vzhled, nebo za svou rodinu, která byla s takovým exotem k vidění.

Ještě víc mě štválo, že Kile nebyl takhle zanedbaný odjakživa a rozhodně nemusel být ani nyní. To je tak těžké projet si vlasy hřebenem?

„Ty jsi mě ale za džentlmena nikdy nepovažovala, Eadlyn.“

„Taky pravda.“ Zvedla jsem se bez jeho pomoci a uhladila jsem si šaty.

Posledního půlroku jsem byla jeho ani zdaleka příjemné společnosti ušetřená, jelikož byl na Fennleyho univerzitě. Zapsal se tam na nějaké souhrnné kurzy a jeho matka od jeho odjezdu jen naříkala, jak jí chybí. Netušila jsem, co tam jel studovat, a bylo mi to celkem jedno. Jenže teď byl zpátky a jeho přítomnost byla jen další položkou na mém stále rostoucím seznamu stresů.

„A jak to, že tady taková lady takhle pobíhá?“

„Na to, abys to pochopil, jsi moc tupý.“

Rozesmál se. „Jasně, protože jsem hrozný hlupák. Je vůbec zázrak, že se dokážu sám vykoupat.“

Málem jsem se zeptala, jestli se skutečně vykoupal, protože vypadá, jako by prchal před čímkoli, co se jen podobá mýdlu.

„Doufám, že máš mezi těmi knihami nějakou učebnici o slušném chování. Opravdu by sis ho měl zopakovat.“

„Ještě nejsi královna, Eadlyn, takže si dej pohov.“ Načež odkráčel a já jsem málem pukla vzteky, že jsem neměla poslední slovo.

Pospíšila jsem si do své komnaty. Život mi otravují větší problémy než jen Kileovo hulvátství. Nějakým hašteřením nemůžu ztrácet čas a taky nesmím dovolit, aby mě rozptylovalo cokoli, co neodvrátí Selekcii.

KAPITOLA 4

„Tak na rovinu,“ řekla jsem, když jsem se posadila u táty v pracovně. „Nemám nejmenší chuť se vdát.“

Přikývl. „Chápu, že zatím se vdávat nechceš, ale odjakživa víme, že svatba tě nemine, Eadlyn. Ty se musíš vdát, aby pokračovala královská rodová linie.“

Nesnášela jsem, když se takhle vyjadřoval o mé budoucnosti. Jako by intimní styk, láska a děti nebyly šťastné události, ale povinnosti, na kterých závisí fungování celé země. Bralo mi to veškerou radost.

Neměly by právě tyhle věci být skutečným potěšením, tím nejlepším, co mě v životě potká?

Zaplašila jsem černé myšlenky a zaměřila se na svůj úkol.

„Rozumím. A souhlasím, že je to důležité,“ odpověděla jsem diplomaticky. „Vzpomeň si ale, když jsi byl v Selekcii ty. Copak ses nikdy nebál, že mezi vybranými dívkami nenajdeš tu pravou? Nebo že jsou tam všechny ze špatných důvodů?“

Jeho rty se zkroutily do úsměvu. „Toho jsem se bál neustále. Myslím, že dokonce i ve spánku.“

Kdysi mi vyprávěl historky o jakési dívce, která mu tak podlézala, že ji nemohl vystát, a o jiné, která se snažila soutěž opakovaně zmanipulovat. Žádná jména či další podrobnosti jsem neznala, ale to mi vyhovovalo. Nedokázala jsem si představit, že by se táta tehdy mohl zamilovat do někoho jiného než do mámy.

„Jelikož budu první ženou, která bude vládnout naší zemi, nemyslíš, že by se měly vzít v úvahu... jistá kritéria pro toho, kdo by jednou mohl sedět po mém boku?“

Zvědavě naklonil hlavu na stranu. „Pokračuj.“

„Předpokládám, že existuje způsob, jak prověřit, že se takhle do paláce nedostane nějaký psychopat. Je to tak?“

„Samozřejmě.“ Zazubil se, jako by tahle obava byla naprosto zbytečná.

„Jenže já nemůžu důvěřovat jen tak komukoli, pokud mě čeká tak důležitá práce. Takže...“ Zhluboka jsem se nadechla a dlouze vydechla. „... na tuhle směšnou frašku přistoupím, pokud mi slíbíš pár maličkostí.“

„Není to fraška. Dosud měla vynikající výsledky. Ale dobře, holčičko, řekni mi, co bys chtěla.“

„Za prvé chci, aby měli účastníci právo dobrovolně odstoupit. Pokud někdo z nich nebude mít zájem o mě ani o korunu, nebudu ho nutit, aby zůstal.“

„S tím plně souhlasím,“ pronesl důrazně. Nejspíš jsem tnula do živého.

„Výborně. Tohle se ti možná líbit nebude, ale pokud na konci nenajdu nikoho vhodného, celé to odvoláme. Žádný princ, žádná svatba.“

„Aha,“ zamumlal. Pak se ke mně naklonil a namířil na mě vyčítavý prst. „Pokud na tohle přistoupím, všem jim dáš košem hned první den. Ani to nezkusíš!“

Na okamžik jsem se zamyslela. „A co když ti zaručím, že po určitý čas vydržím? Že v Selekcii zůstanu... řekněme... tři měsíce a během té doby opravdu zvážím své možnosti. A pokud poté nenajdu vhodného kandidáta, všechny je pošleme domů.“

Táta si přejel prsty po rtech a poposedl na židli, načež se očima zabořil do mých. „Eadlyn, uvědomuješ si, jak moc je tohle důležité, že ano?“

„Jistě,“ odvětila jsem bez váhání, naprosto uvědomělá. Tušila jsem, že stačí jeden špatný krok a můj život se stočí cestou, po které se už nebudu moct vrátit.

„Ty to musíš udělat a musíš to udělat dobře. Kvůli všem. Posláním nás všech je sloužit našemu lidu.“

Odvrátila jsem od něj pohled. Připadalo mi, že máma, táta a já jsme jako obětní trojice, zatímco ostatní dělají, co je jim libo.

„Nezklamou tě,“ slíbila jsem mu. „Poskytnu ti dostatek času na to, abys vymyslel plán, abys našel způsob, jak veřejnost uklidnit.“

Zamyšlený upřel oči do stropu. „Tři měsíce? A přísaháš, že tomu dáš opravdu šanci?“

Zvedla jsem dlaň. „Dávám ti své slovo. Klidně ti to podepíšu, jestli chceš, ale to, že se zamiluju, ti slíbit nemůžu.“

„Na tvém místě bych si nebyl tak jistý,“ prohlásil vševědoucně. Jenže já jsem nebyla on a nebyla jsem ani máma. Podle něj to bylo možná romantické, ale já jsem měla před očima pouze třicet pět hlasitých, protivných, podivně zapáchajících kluků,